

**This is an electronic reprint of the original article.
This reprint *may differ* from the original in pagination and typographic detail.**

Author(s): Korhonen, Pekka

Title: Japanilaisen nuoren miehen muistelmat Euroopan naisista 1970-luvulla

Year: 2016

Version:

Please cite the original version:

Korhonen, P. (2016). Japanilaisen nuoren miehen muistelmat Euroopan naisista 1970-luvulla. *Ennen ja nyt : historian tietosanomat*, 2016(4).
<http://www.ennenjanyt.net/2016/10/japanilaisen-nuoren-miehen-muistelmat-euroopan-naisista-1970-luvulla/>

All material supplied via JYX is protected by copyright and other intellectual property rights, and duplication or sale of all or part of any of the repository collections is not permitted, except that material may be duplicated by you for your research use or educational purposes in electronic or print form. You must obtain permission for any other use. Electronic or print copies may not be offered, whether for sale or otherwise to anyone who is not an authorised user.

Arvio kirjasta

吉岡光: あなたに贈る魅惑のヨーロッパ旅行。金髪のかわいい子ちゃん。

Yoshioka Hikaru: *Anata ni okuru miwaku no Yooroppa ryokoo. Kimpatsu no kawaii kochan*, eli *Sinullekin hurmaava matka Eurooppaan. Nättejä blondeja tyttöjä*. Ei julkaisutietoja. Käytössäni on kirjoittajalle lahjoitettu kappale, josta on poistettu julkaisijan informaatio, jotta se ei kelpaisi jälleenmyyntiin.

Pekka Korhonen

5.10.2015

Japanilaista kulttuuria on monenlaista, korkeakulttuurin ohella myös lähempänä kansan sydäntä olevaa. Kirjahyllyssäni on pieni pehmeäkantinen matkaopas, joka kuuluu jälkimmäiseen kategoriaan, ja joka on kulkeutunut käsiini yksityistä tietä kirjoittajalta itseltään. Maailma ei koskaan kuullut siitä mitään, eikä se Japanissakaan koskaan yltänyt otsikoihin eikä sanomalehtien kulttuurisivuille, mutta se on kuitenkin omalla tavallaan mielenkiintoinen teos, joka kertoo yhtäältä jotain japanilaisesta mieskulttuurista, mutta myös siitä millaiselta 1970-luvun alun Eurooppa nuoren japanilaisen miehen silmin näytti. Tarina sijoittuu aikaan ennen öljykriisiä, jolloin tunnelma niin Japanissa kuin Euroopassakin oli optimistinen pitkään jatkuneen voimakkaan talouskasvun ansiosta, eikä tummia pilviä vielä näkynyt horisontissa. Ehkä Yoshiokan teos ansaitsee tulla tässä huomioiduksi; se on sellaista japanilaista kulttuuria, johon vakavien tutkijoiden silmät eivät välttämättä kiinnity, mutta jota suuri määrä japanilaisia silti harrastaa.

Kirja on kirjoitettu hyvin valitulla salanimellä. Kanteen painettu kirjoittajan nimi Yoshioka Hikaru tarkoittaa ”Onnenkukkulan Sädehtijää”, eli hän antaa jo nimellään itsestään onnekkaan ja onnellisen miehen kuvan. Se on tarkoituksellista, sillä kirjan kirjoittamisen päämääränä oli yksinkertaisesti hankkia rahaa myymällä neuvoja siitä kuinka pienellä budjetilla matkustava japanilainen nuori mies saa läntisessä Euroopassa naista. Kirja täytti tarkoituksensa; se myi aikanaan kohtuullisen hyvin, koska se oli omalla sektorillaan ensimmäinen Eurooppaa käsittelevä matkaopas. Rahaa tuli, ja tulot investoitiin bisneksiin, minkä ansiosta kirjoittaja on nykyään menestynyt, joskaan ei suuren luokan liikemies, joka hiljalleen miettii eläkkeelle jäämistä. Muita kirjoja hän ei koskaan kirjoittanut, vaikka hänellä selvästi kertojan lahjoja on; liike-elämän täydellistä huomiota vaativat pelit veivät aloittelevan kirjailijan mennessään.

Kirjailijalta privaattisti kuullun oman kertoman mukaan teos perustuu pääosin muiden matkakirjailijoiden teoksiin ja toisilta matkalaisilta kuultuihin tarinoin, ei omakohtaisiin kokemuksiin. Kirjassa hän tietysti kertoo kolmen vuoden syvästä Eurooppa-kokemuksesta lukuisine matkoineen ympäri maanosaa, antaen ymmärtää että kaikki kirjassa kerrottu perustuu utteraan omakohtaiseen tutkimukseen. Totuus jäänee salaisuudeksi. Kokonaisuasetelma sinänsä on tyypillinen miehen kirjoittama erilaiseen kulttuuriin sijoittuva fantasia, missä paikallisten nuorten naisten seksuaalisuus aktivoituu lakkaamatta

matkalaisen mielessä, ja paratiisin onnesta pääsee nauttimaan runsain mitoin. Yksityiskohdissaan teos ei kuitenkaan ole silkkaa fantasiaa, vaan pitkälti hyvinkin realistisen makuinen kuvaus yksinään matkustavan nuoren miehen seikkailuista. Se ei ole varsinaisesti pornoa, koska kirjoittaja jättää kaikki herkulliset detaljit lukijan mielikuvituksen varaan; huomio keskittyy nimenomaan siihen, kuinka nainen kussakin maassa hankitaan, ei niinkään siihen mitä hänen kanssaan läheisessä vuorovaikutuksessa tehdään. Paratiisissa on myös varjonsa. Naista metsästävää nuorta japanilaista tutkimusmatkailijaa vaanivat muut metsästäjät. Erilaisia huijareita lyöttäytyy juttusille turistinähtävyyksissä, yrittäen irrottaa matkalaisen rahoistaan. Kirjoittaja itse muuttuu yllättäen riistaksi, joka joutuu dramaattisesti pakenemaan isoja himokkaita eurooppalaisia homoja; he ovat hankalia, koska taitavina viettelijöinä he osaavat esiintyä reiluna heteroina kunnes saalis on lukon takana ystävällisesti tarjotussa yöpaikassa. Japanilaisia Euroopassa oleskelevia naisia pitää myös varoa. Heidän päämääränsä on avioliitto, ei seksuaalinen tyydytys, ja he osaavat etsiä matkailijan käsiinsä vaikka tämä lähtisi karkuun Japaniin. Myös eurooppalainen nainen voi pitempiaikaisessa suhteessa tulla raskaaksi, missä tapauksessa kirjailijan neuvo on yksinkertainen ja suora: ”pakene!” Avioliitto ja seksi ovat miehen näkökulmasta japanilaisen perinnäistävän mukaan täysin erillisiä elämän alueita; vaimo valitaan huolellisesti sopivan perheen tyttärestä hoitamaan kotia ja tuottamaan kunniallisia jälkeläisiä, mutta seksiä voi harjoittaa aina ja kaikkialla missä vain löytyy siihen suostuvaisia naisia. Eurooppalainen nainen kuitenkin ymmärtää, jos miehen on raskausilmoituksen jälkeen lähdeävä jatkamaan matkaansa heti aikaisin huomisaamuna, ja vilkuttaa vielä lempeästi jäähyväisiksi. Fantasiaolento eurooppalainen nainen siis ainakin jossain määrin on.

Kirja on matkaopas pienellä budjetilla yksinään Euroopassa matkustaville nuorille japanilaisille miehille, joita kautta kirjan puhutellaan ”playboyksi” oletetun lukijakunnan mukaan. Ryhmämatkoista neuvotaan pysymään kaukana, koska ne ovat kalliita, eikä niillä koe mitään olennaista. Eurooppa on pienistä vaaroista huolimatta pääasiassa varsin turvallinen paikka. Kirjassa kerrotaan kuinka kannattaa hankkia itselleen opiskelijatodistus vaikka menemällä kielikouluun, jos ei jo valmiiksi ole missään opiskelemassa, koska Euroopassa opiskelijan statuksella voi matkustaa puoleen hintaan lentokoneissa ja junissa. Interrail on myös halpa tapa matkustaa, ja rinkan kanssa sankarimmekin ympäri Eurooppaa reilaa tuhansien muiden nuorten tavoin. Liftaamistakin hän ajoittain varsin onnistuneesti kokeilee, mutta yksi pimenevä kylmä ilta ilman kyytiä kaukana Pohjois-Ruotsin maaseudulla saa hänet lopulta luopumaan tästä matkustusmuodosta, vaikka pelottava tilanne lopulta onnellisesti päättyikin anteliaan naiskuljettajan ansiosta. Asumismuotona ovat pääasiassa halvat retkeilymajat ja yöjunat, paitsi jos sattuu tapaamaan naisen, joka kutsuu matkailijan kotiinsa yöksi, vieläpä aina myös ruokkien ja pesten. Ajoittain voi pysähtyä jonnekin tekemään töitä. Japanin kielen, kukka-asettelun, karaten ja muiden itsepuolustustaitojen opetusta suositellaan erityisesti, koska tällaisissa töissä voi helposti päästä kosketuksiin paikallisten naisten kanssa. Pitkä, vähintään hartioille ulottuva tukka oli tyttöjen mieleen, samoin kuin siistit normaalivaatteet; hippityyliset reikäiset asusteet karkottivat osan tytöistä, ja puku kravatteineen kävi köyhälle matkailijalle kalliiksi, koska se ilmaisi hänen olevan varakas, joten hänen oletettiin myös rahaa käyttävän. Pieni ylellisyyden leima, eli lentokentän tax free -myymälästä hankittu kartonki kalliita Dunhill-savukkeita oli kuitenkin eduksi. Tytöt arvostivat kun heille tarjottiin sellaista keskustelun avaukseksi; lähes kaikkihan polttivat. Täysin raittiita tyttöjä varten mukana oli hyvä pitää suklaata.

Eurooppa ei ole yhtenäinen. Kulttuurisesti Eurooppa jakautuu pohjois-etelä -suunnassa kolmeen erillaiseen vyöhykkeeseen. Etelä-Euroopassa saatavissa oleva nainen on maksullinen ja kohtuullisen halpa. Hänet voi tilata helposti hotellin vastaanotosta, ja hän saattaa olla vaikkapa hotellin ravintolan tarjoilijatar, joka on jo tehnyt pitkän päivän töitä ja on siksi yöllä jokseenkin väsynyt ja passiivinen. Etelä-Eurooppa Kreikasta Portugaliin on

kuitenkin japanilaisesta näkökulmasta kulttuurisesti läheinen alue, sillä ihmisten ajattelutapa seksuaalisuuden suhteen on siellä samankaltainen kuin Japanissa. Etelä-Euroopassa naiset olivat myös kohtalaisen pieniä ruumiiltaan, sopivan kokoisia sankarillemme. Kirjan lopussa on lyhyt katsaus myös matkustamiseen Etelä-Koreassa, Taiwanilla ja Thaimaassa, missä seksuaalikulttuuri on samanlainen kuin Etelä-Euroopassa, tarjonta vain paljon runsaampaa. Yhdysvalloissakin kirjoittaja on käynyt, ja siellä kulttuuri vastaa Keski-Eurooppaa. Keski-Eurooppa Itävallasta Britanniaan on kulttuurillinen vaihtumisvyöhyke, missä on tarjolla niin eksplisiittistä pornoa, että se olisi Japanissa laitonta, ja missä Amsterdamissa ja Hampurissa naisen voi ostaa suoraan näyteikkunasta. Muualtakin löytyy omia kaupunginosiaan tai ainakin ravintoloita, joissa naisia on tarjolla; ongelmana on kuitenkin, että he usein ovat kovin kalliita. Toisaalta Keski-Euroopassa on kuitenkin mahdollista saada naista myös ilmaiseksi. Sieltä jo tapaa vapaamielisiä nuoria naisia, jotka ovat pitkästyneitä elämäänsä, ja tutustuvat mielellään eksoottiseen muukalaiseen. Heidän kanssaan pääsee puheisiin esimerkiksi retkeilymajoissa ja pitkän matkan yöjunissa, tosin nämä neitokset useinkin ovat jo kotoisin kolmannelta kulttuurivyöhykkeeltä, eli pohjoisesta Euroopasta.

Tarkkaan ottaen Pohjois-Eurooppa kirjassa tarkoittaa vain Suomea ja Ruotsia. Kööpenhaminassa, Euroopan pornopääkaupungissa, sankarimme lähinnä vain ostaa viisi pornokirjaa, saaden kaupanpäällisiksi kondomin. Norja on perhekeskeinen hiljainen maa, missä ei ole ravintoloita eikä diskoja, eivätkä norjalaiset naiset antaudu juttusille outojen miesten kanssa, vaan pysyvät visusti kotona vanhempiensa turvissa. Siellä ei siis kannata viipyä, vaan ottaa suunta idemmäs paratiisillisempiin maihin. Ruotsissa ja Suomessa maailma on todella erilainen kuin Japanissa. Blondien tyttöjen määrä väestöissä on hyvin suuri, ja tukan väristä riippumatta tytöillä on niin valkoinen iho, että verisuonet näkyvät kauniisti sen lävitse. Alkukevään kylmyydestä huolimatta ihmiset ovat lämpimiä, ystävällisiä ja vieraanvaraisia. Sääntönä on, että jos keskustelu tytön kanssa vähääkään edistyy, kutsuu tämä matkalaisen kotiinsa hyvänä pidettäväksi. Ainoa kulttuuriero Suomen ja Ruotsin välillä on, että Suomessa tässä vaiheessa joutuu useinkin käymään tytön isän kanssa saunassa, mitä Ruotsissa ei tapahdu. Vieras majoitetaan illallisen jälkeen omaan huoneeseensa, mutta kummassakin maassa talon tytär hiipii vanhempien nukahdettua vieraan luo läheisempää tuttavuutta hieromaan.

Søren Kierkegaard julkaisi vuonna 1843 nimellä *Forførerens Dagbog* viettelytarinan, jossa operaation toimeenpano kesti monia kuukausia, ja jossa jäi epäselväksi tapahtuiko lopulta yhtään mitään. Reilussa sadassa vuodessa pohjoismainen kulttuuri oli muuttunut niin paljon, että japanilaisen sankarimme ei tarvinnut enää käyttää näin pitkiä aikoja valmisteluun. Vapaan seksin synnyinseuduilla Ruotsissa saattoi edetä nopeasti. Tukholman asemalle saavuttuaan hänen tarvitsi vain kävellä läheiseen puistoon ja tervehtiä penkillä istuvaa neitosta, kun hän jo sai kutsun tämän kotiin. Pohjoisemmassa Ruotsissa hän kertoo asuneensa jonkin aikaa naisten asuntolassa, missä hän joka toinen päivä saattoi vaihtaa uuden ystävän luo. Hän vaikuttaa kuitenkin viettäneen enemmän aikaa Suomessa; ainakin hänen kuvauksensa suomalaisista tytöistä ovat yksityiskohtaisempia. Suomalaistyttöjä tapasi helposti junissa, missä tyypillisesti tyttöporukka saapui eksoottisen matkalaisen luo, kysyen ”Japani?” Japanin maine nopean talouskasvun maana oli kiirinyt Eurooppaan, ja erityisesti Suomessa kirjailija kertoo tämän maineen olevan hyvä, niin että japanilaisiin suhtauduttiin alusta pitäen ystävällisen uteliaasti. Ennen pitkää tyttöporukan muut jäsenet häipyivät omille teilleen, mutta yksi jäi istumaan miehen viereen. Tällöin oli nopeasti vietävä käsi hänen hartioilleen ja silitettävä hänen selkäänsä sanoen: ”Yuua priti!”. Paikallisen kielitaidon kehityttyä oli tehokkaampaa lausua: ”Siina oret raunis!” Jahkailevan miehen kanssa tyttö nopeasti hermostui ja käveli tiehensä. Aikaa ei ollut tuhlattavaksi.

Kuten repliikkiesimerkeistä näkyy, playboyn kielitaidon ei tarvinnut olla kovin pitkälle kehittynyt, eikä kovin tarkka. Yksi japanilaisia ulkomaanmatkaa harkitsevia ihmisiä huolestuttava asia oli silloin, ja on nykyäänkin, heidän keskimäärin jokseenkin heikko ulkomaankielten taitonsa. Kirjoitettua englantia kyllä luetaan, mutta puhe ei tahdo kovin sujuvasti onnistua. Kirjailijamme rauhoittaa lukijoitaan tässä suhteessa. Tyttöjen kanssa ei kummoista kielitaitoa tarvita. Eurooppalaiset ovat hyvin koulutettuja ja englantia ymmärretään yleisesti, mutta heidän kanssaan puhuessa lauseiden ei tarvitse olla kielipillisiä, ja hyvin pärjää asettelemalla vain sanoja peräkkäin. Noin kahdenkymmenen ilmaisun sanavarastolla pääsee pitkälle tyttöjen kanssa, koska tytöt aktiivisesti tulkitsevat kaiken kohteliaan puheen myönteisesti. Listan ykkönen on yo. positiivinen kuvaus tytön ulkonäöstä, jota seuraavat erilaiset tervehdykset, kiitokset ja pyyntöilmaukset, kuten ”shall wi dans?”, tai ”fack toonait daarin?” Pidemmälle ehtinyt playboy opettelee kuitenkin tärkeimmät ilmaiset jokaisessa maassa paikallisella kielellä, koska se nopeammin luo läheistä tunnelmaa neitosen kanssa. Niinpä kirjailija esittää kätevän monikielisen sanakirjan tärkeimmistä ilmauksista ranskaksi, espanjaksi, saksaksi, hollanniksi, tanskaksi, ruotsiksi ja suomeksi, mukaan lukien tietysti klassinen ”mina rakastan shinua”. Suomen kieli kirjoittuu japanilaiselle katakanalle suhteellisen helposti, jos kirjailija vain on kuullut ilmauksen oikein.

Sodanjälkeisessä Japanissa vähäproteiinisella ravinnolla varttuneen hintelän japanilaisen miehen näkökulmasta pohjoismaiset naiset olivat lähes kaikki kookkaita, vahvoja ja kovakuntoisia. Hän kertoo elävästi ensimmäisestä illastaan Helsingissä, missä hän kaupunkiin saavuttuaan lähti tutustumaan paikalliseen diskoon. Suomalainen sihteerineitonon vei hänet heti kädestä pitäen tanssin pyörteisiin. Kun he olivat tanssineet tunnin, alkoi japanilaista jo väsyttää ja hän ehdotti palaamista pöytään istumaan. He palasivatkin, mutta nainen kävi nopeasti levottomaksi, ja vaati siirtymistä takaisin tanssilattialle, missä oltiin niin pitkään, että sankarimme enää häidin tuskin pysyi pystyssä. Vasta sitten suomalainen naaras suostui rauhoittumaan, ja siirtymään lyhyen keskustelun jälkeen intiimimpään ympäristöön. Sängyssä pohjoismaiset naiset olivat aktiivisia ja aloitteellisia, ja kun tämä yhdistyi heidän huomattavan suuriin ruumiinvoimiinsa, muistutti rakastelu heidän kanssaan lähinnä reipasta painiottelua. Tämä ei playboytamme kuitenkaan haitannut, lisäsi vain kokemusten eksoottisuutta. Hänen hennosta varresta ja pitkistä kutreistaan näytti myös olleen se hyöty pohjoismaisten tyttöjen kanssa, että hän herätti heissä paitsi eksoottista sukupuolista kiinnostusta, myös äidillistä hellyyttä, joka tietenkin helpotti ja nopeutti tutustumista.

Vaikka matkakirjan opetusten päämääränä oli nimenomaan seksuaaliseen kontaktiin pääsy paikallisten tyttöjen kanssa, kirjailija painottaa kuitenkin, että gentlemannin pitää kohdella neitoja huomaavaisesti, ja myös heidän sydämestään, eikä vain ruumiistaan, tulee pitää hyvää huolta. Hän neuvoo pitämään aina mukanaan pieniä lahjoja, kuten sieviä koruja, *ukiyo*e-aiheisia postikortteja tai kangasliinoja, joihin on painettu japanilaisia kuvioita. Ne kulkevat kevyesti rinkassa, ja niitä voi antaa tytölle sekä häneen tutustuttaessa, että erottaessa. Pohjoismainen nainen voi hyvin haluta nimenomaan lyhyttä eksoottista suhdetta, joka kestää yön tai viikon, mutta hän haluaa siihen myös emotionaalisen ja romanttisen tunnelman. Vielä vuoden kuluttua hän voi puristaa liinaa rintaansa vasten, suudella sitä, ja lähettää matkaajallemme kirjeen, jossa hän kertoo kuinka ihanaa olikaan tavata. Matemaattisen tarkkana huomioitsijana hän laski saaneensa Japaniin kotiosoitteeseensa Euroopasta 189 kirjettä, joista 146 oli häneen läheisemmissä suhteissa olleilta neitosilta, ja näistä yli 80 sellaisilta, joiden kotona hän oli lyhyemmän tai pidemmän ajan nauttinut suloista vieraanvaraisuutta. Pääosin kirjeet olivat Pohjois-Euroopasta. Vaikka japanilainen työelämä vei miehen niin, ettei hän enää koskaan ehtinyt toista kertaa Eurooppaan matkustaa, saa hän kirjeitä ja kortteja edelleen, 45 vuoden jälkeenkin, joskin määrät ovat jo toki laskeneet.

Fantasialla ja realismilla ei välttämättä ole käytännössä suurta eroa. Jos kirjassa on jotain vähän paisuteltukin, ovat kuvaukset Euroopasta kuitenkin varsin uskottavia. Seksuaalinen vallankumous minihameineen oli muuttanut nykyisin mummoiässä olevien, silloisten nuorten naisten naiskuvaa vapaamielisempään suuntaan, ja e-pilleri sekä penisilliini olivat dramaattisesti vähentäneet seksuaalisen kanssakäymisen vaaroja. AIDSia ei vielä ollut olemassakaan, vaan kaikki mahdolliset ongelmat saattoi helposti parantaa lääkärin määräämällä reseptillä. Eurooppalaisia nuoria naisia liikkui suurin joukoin junissa työ-, opiskelu- ja kotipaikkakuntien välillä, konserteissa, festivaaleilla, ja tietenkin interraililla eri maissa kierrellen. Vastaavasti japanilaisilla nuorilla alkoi olla varallisuutta matkustaa ulkomaille, etenkin jos se tehtiin tarkalla budjetilla, eli japanilaiset olivat kansainvälisinä turisteina suunnilleen samanlaisessa vaiheessa kuin kiinalaiset ovat nyt. Joku kiinalainen nuori mies saattaa parhaillaan kirjoittaa Shanghaissa samanlaista opaskirjaa. Tutustumisen halu eksoottisiin muukalaisiin lienee nykyään yhtä suurta kuin silloin kauan sitten, puolin ja toisin.

Muut lähteet

Kierkegaard, Søren (1979) [1843] *Forførerens Dagbog*. København: Tristan.